

МИРОЛЮБІВСЬКА СІЛЬСЬКА РАДА

с. Миролубівка, центр сільської ради

Село утворилося 27 березня 1962 року внаслідок об'єднання населених пунктів Кіловка та Лозовики. Розташоване на лівому березі річки Унава (притока Ірпеня), за 9 км на північний захід від районного центру і залізничної станції Попільня. Дворів – 352. Населення – 896 осіб.

Село Кіловка відоме з 1732 року.

Історик Г. Л. Махорін у книзі «Край над Унавою» на основі архівних документів у розділі «Колективізація та її наслідки, що призвели до Голодомору», зазначає, що в селі Лозовики (нині Миролубівка) було запропоновано правлінню промартілі викинути з неї всіх, хто поза колективом.

У ході підготовки, збиральної і сінозбиральної кампанії та обробки цукрових буряків у Попільнянському районі в липні 1932 р. колгоспники були незадоволені своїм становищем та умовами праці. Доповідали агенти НКВС: «...с Койловка (Кіловка, нині в складі села Миролубівки). Член радгоспу біднячка Клименко Христя в присутності Вершиленка С. висловила: «Ми працюємо на буряках, як раби, а хліба нам дають по 100 грам. Якщо на цих днях нам не збільшать порцію хліба, то на роботу не вийдемо».

В фондах державного архіву Житомирської області зберігається заява голови Лозовицької сільськогосподарської артілі ім. Н. Крупської (перейменоване в 1962 році в село Миролубівку) до секретаря районного партійного комітету Пасіки про дозвіл на вилучення хліба у тракториста Солодухи Івана. Заява датована 1933 роком.

Жертв голоду 1932–1933 років хоронили в с. Кіловка на відстані 1,3 км на захід від сільської ради в районі старого кладовища, в с. Лозовики – на відстані 1,2 км на південний схід від сільської ради. Нині – район старого кладовища, зарослий деревами та чагарниками.

Кількість осіб, що померли від голоду в населених пунктах Кіловка і Лозовики (нині с. Миролубівка), невідома. За словами та спогадами очевидців, померлих від голоду в 1932–1933 роках орієнтовно 350 чоловік. Прізвища 49 осіб встановлено. В сім'ї Городюка Івана померло від голоду семеро дітей, в сім'ї Олексієнків – восьмеро дітей, в сім'ї Лівшунів – п'ять осіб.

Свідчення очевидців

*Олексієнко Ганна Гаврилівна,
1920 р.н. Уродженка села Миролубівка.*

В людей нашого села до колгоспу забирали все їстівне. Заставляли ходити на роботу практично задарма. Їли все, що попадало під руки, траплялися випадки людоїдства.

В сім'ї наших далеких родичів від голоду померло восьмеро дітей.

У жнива на колгоспному полі люди намагалися вкрасти хоч жменю зерна, якщо таке виявляли, то з тими людьми були надто жорстокі розправи.

*Свідчення записала бібліотекар села Миролубівка Козаченко
С. В. 2007 рік.*

*Горобей Ніна Сергіївна,
1924 р.н. Уродженка села Миролубівка.*

Жили ми в оселі з матір'ю Вершиленко Мотрею Сергіївною та її сестрою Ганною Сергіївною. Дивом тримали корову, сховати зуміли продукти. Але забути не можу, як інші люди бідували, голодували, пухли з голоду і помирали. До нас приходили і просили хоч трішки молока для маленьких діточок.